પંચડંડની વારતા.

હસા નામની પાંચમી પુતળી બોલે છે તે વાર્તા રાજા ભોજ સાંભળે છે.

શ્રી ગણેસાયેનમ શ્રી સારદાએ નમ દોહરો—શ્રી સરસ્વતીને હું નમુ, પ્રીતે પૂજુ પાય, કરૂણા દ્રષ્ટ જુઓ તમો, તો સફળ મનોરથ થાય
આદ્ય શક્તી તું ઈશ્વરી, આગસુર પતી જેહ, નવેખંડ વ્યાપી રહી, ?
જગમ તેહ જેને તુજ કીરપા હવી, થયુ તેનુ કલ્યાણ, ન્યુનતા ?
નહી, જોતા એહ પ્રમાણ દશરથ નંદન નામ, નરક નીવાર
રાજ લાજ રાજેશ્વરે, રાજીવલોચન રામ, ભોજરાજ મન ?
મહુરત લીધ, સીંહાસન શુદ્ધ કરાવીયુ શોભા વાધ વીધ
બ્રીક વદીયા, મળ્યા વીપ્ર સુજાણ, કીધી શોભા અન
ગુ સીંહાસનપર પગ ધરે, ભુપતી ભોજ રાજાય,
ઙન ધરશો પાય એ સીંહાસન ઇંદ્રનુ અતુલ
પર એમો તમો, થાઓ વિક્રમ સમતુલ્ય પા
સહોદર જેહ, એવો જે પેદા થશે, આગ
વનુ, ઇંદ્રાસનનુ સાર, આભુશણ એરવ
સુણ પુતળી, આસન એહ અમુલ્ય
સુખ સમતુલ્ય પચ
વીયા, તેને વિક્રમ
,

ધરમવત સહુ બધા લોક, નહી કોઇને વ્યાધી કે શોક સીહાસન સોનાનું
પત્ર, મુગતક ધરે પચડડનુ છત્ર, ઉતપતિ સીહાસન તણી વિસ્તારી કહુ
શોભા ઘણી, કહુ વાત તેની વિસ્તારી, સુણુ મહારાજા હેતે કરી, નગર
ઉજેણી અતી અનુપ, રાજ કરે વિક્રમ નર ભુપ અતી પવિત્ર અષ્ટદશ વ-
રણ, કરન કથા સુણે નીત કરણ, વીપ્ર સહુકો પ્રશ્નોતરા, વદ પાઠાન તે
અગનાતરો, ક્ષત્રી રણ ઝટ કુદી પડે, ગૌ બ્રાહ્મણ ની વાહારે ચડે વૈશ કરે
વેહેપારી હાટ, ધર્મક તણી ચલાવે વાટ શીળવ્રત સહુ લોકજ અતી, પતીવ્ર-
ધરમ પાળે સતી, એવો રાજા ચતુર સુજાણ, કોઇ કોઇની નવ લોપે આણ
ગે.—એક સમે રાજા ચઢયો, દેઇ દમામે ઠોર, ધમકાર પ્રથ્વી ગડગડે,
૧ ઘોર, આગળ હાર હસ્તી તણી, મદઝરતા માતંગ, ધજા નેજા
ા, સીંદુર ઓપીત અંગ અગાડી અંકુશ ભલા, અહીગવત
ાજ તો અતી ઘણા, એવા શાદરાજ બાર, અરબી કચ્છી
ા કાશ્મીર, કુતલ કાળા કાબરા સુરપુર રણધીર ઉજવલ
વ પીળા રંગ, જડીત્ર પલાણ હીરે જડયા, અતી
રથને પાલખી, અનમી અતી અસવાર, ચડયા
'ઝાર કઇ પીળા કઇ પાખરી, કઇ વાજા ચોહુ
ાણના ભુપત ભાડ જશવંતના જશ ભણે,
ાદે, મનગમતા દાન વિક્રમ વાડી સ-
સળકયા દુશ્મન લાગ્યો તાપ સા-
ગ્યા રાય દેઇ દુદભી, જેમ અશાડો
મ સગ સેન્યા ચઢી
ઈંદ્ર. જેવો અર-

બહુ પ્રીતશું; દાન પાત્રને દાન. તે શોભા બહુ
ન, કરવી કસાઇ ખાઇ મરે, સોમ તો છાડે ૯
છવો, પુર અસવારી પેર, કંચન મેહ વરસાવતે,
ઉજ્જેણમા થયુ આવ્યો રૂડો રાય; શોભા જોવા
ય કામ અધવચ કોના રહ્યા, અધવચ મેલ્યા
પારીએ, તરૂણીએ મેહેલ્યા તન વણી તોળતા
તાજ; બ્રાહ્મણ ભણતા ઉઠીયા, નરપત જોવા કા
ો કોઇ ઘર કોઇ બહાર; અટારીએ નારી
કુંજનુ મુખ નીરખવા, ઉલટ અંગ અપાર
અરે અઁ ઝાર એમ વિચારી સચરે, નાહાના ે
કુંવરીઝ –નકી પગ મેલણુ માગ કાને પડ્યુ સ
ગીતે આવ્યો નગરમા, વિક્રમ વિર
કઉ, ૮૨ રેહે શીશ, સ્નેહે સ્નેહે સહુ સચરે
અધવચ વનમા આવીયા, ત્યાહા ધાચણનુ દ્વાર, ૧
કહુ સક્ષેપે સાર.

ચોપાઇ–દેવદમની ધાચણનુ નામ, તેઓ
ત આવે મોહોલની પાસ, તેણે ઘેર બોલાવી દાસ
છાર, કરો અજવાળુ ઘરબારણાર રહે દાસી કાંઇ ૨
મહીપત માહારાજ હવડા છાર તે કયમ વાળીએ,
ળીએ; તો આપણે શીર ડડજ થાય, ઘરબાર ખુ
વ્યુ દાસી તણુ, દમની મનમા કોપી ઘણુ, છાર વાળ
ટો રાય શુ દેશે ડાડ. તને મારે તો દડજ દેઉ, ૩.
લેઉ. કહો તો ઉરાડુ આકાશ, એટલુ જોર રાખુ છુ
કયમ કહુ છુ મારૂ વચન કયમ લોપે તું, જા ઉતાવળ
જાયને લાગે વાર. સુણી વાત વિમાસણ પડી, તતક્ષ
ઉડાડી રજ દોહોદશ ઘણી, આવીઅસવારી રાજા તા

ની દેહ. ઉશાડે શીસે બહુ છાગ અદકી છેહ
ા ગુમાર શુ ઉગડે લવડા છાગ અધીપતી આવે
ટ અજાણ્, તો વાગી તેની નવ ગ્હી જેમ
ા છુટ્યા દશ વીગેક જોધ. અ ત કગણુમા આણી
ાત, કોગે કુતકા કેગી ઘાત, છુટી હાથથી નાગી
જ્યાલ. તમારે કહે હુતો ગહ્યો, અદમુઈ મારની
ડ, તુજમા બળ હોય તે દેખાડ મુજને મારી
ાયુ તનતણુ. કોપી દમની સુણતા વાત, લી
ગ લોહા હાથીની લાહાગ, શામા આવી તે ારા ગ-
મારગ રેખા કાધી તગણ્ રમતા વચ્ચે ાગથ એકે
ફરી અકસ્માત બાતિા ત્રણ્ થઇ, અગ
વા વાટ. જઇ ન શકે કો આગળ ઘ
ગય વિક્રમને થયુ કોમ કામનીએ , ,
૩ ધી વાટ જાવાની માપ, ગજા આવ્યા આપો
પાડી પડે, અધીપતને મન અચંન્ત અડે, અનેક
ાયું પાગ ન પામ્યા ભેદ અડાડ્યા હાથી તે આગ,
ટાકે ગાકા ન ા ટ ડાય, ખુણો એક આેાકો નવ
ડ૦૮ હાથ, બોલીઆ વિક્રમની આથ અળ તણુ નદી
ન છ એનુ નામ. પચં ડ ઘરાવે નેહ, પાછી જાત

ના એક ગાડીઓ, નથી ખાધો કો માય. નથી મુ
જા તજ પાછી થાય વચન સાંભળ્યુ તેતાણુ મનમા
ગીયો રાગજી, ળીજી લીધી વાટ વેગ આવ્યો મહા દુ
ન, પાતુસડાગ ગભા કરી, બેઠો તે ગજન, ઠામ ઠા
ળા લોક. શતને સુખ ઉપન્યું, ગજાને મન શોક
દમની તેગ. મેહેણુ દીધુ પચ ડનુ, પીને કહ્યા તે

એજ પંચડંડ તે નામ શું તેછે કોને દ્વાર. કેવુ છે કારજ વડુ, હું જાઉં તે હાર, તેમુજશુ બોલો તમો. સાચીજે સુભ વાણુ, તેનો ખેદ કરૂ અમો તો ઇસ્વરની આણ ચોપાઈ.—દમની કહે સમ નવ દો તમો, હવડા નવ કહીએ તે અમો; વગર સમજે કહુ જોવાણુ પૃથ્વીપત બોશો કઇ પ્રાણુ, કન્યા માહારે ઘેર અનુપ, પ્રથમ તેને જીત્યો ભુપ; રમત સહુ કરો એકઠી સેત્રજ ગઝફો સોગટી, રમો તમો જે ઉપર કોડ, માહારી પુત્રી કેરી જોડ એ જીત્યાનો જશ કહાવશો, પચડડ જીતી લાવશો નહી જીતો પુત્રીની પાસ, ડડ જીત્યાની મુકો આશ

નખા મ્હોરો.—તેને જો તમો જીતશો, તોમુજને વિસ્વાસ. નહીતો કામ નિશા જો મુકો તેની આશ એવુકહી પાછી વળી, મદીર તે તતકાળ; તજે ે, તેડુ મોકલ્યુ, રાજાએ સુખપાલ. શણુગાર સોળે સજયા, મોતી પરોવ્યા વાળ પીતાંબર પટ પેહેરીયા, ભલુ તીલક છે ભાલ, હામ હામ મ્રગ લોચની, સીહલકી સુજાણ, વીનતા સોળજ વરસની, ભ્રગુટા કામનુ બાણ દેવ દમનીની દીકરી, નીરગળ દમની નામ. શશી વદની મ્રગ લોચની, રૂપતણુ જેધામ શીખ લઇ માતા તણી, ચાલી ચતુરસુજાણ, અહકાર અતી મન વિશે, રાજા તૃણ સમાન, સુખપાલેથી ઉતરી, રાયે દીધા માન. આદર ભાવજ અતી ઘણો મેહેલ્યા શ્રીફળ પાન શી શી રમત જાણો તમો, તે આચરીએ આજ, તમો કહેત સાભળુ, કરીએ રૂડા કાજ દમની કહે તનેગમે, રમત માંડો જે જોડ, હુ કહુ તે પછે પરઠીએ, હાર જીતની હોડ

ચોપાઇ.—રખ્યે રાજા મનમા ઘાટ, માડયો ત્રણ પાસાનો પાટ; રાજા કહે જે તાહારે કોડ, તેની મુખથી બોલો હોડ, તે કહીતે મારે મન ખરી, કોટી ઉપાય કરૂ નવ પરી દોહોરો.—દમની કહે હારૂ અમો, તો મુલ ખરીદી દાસ, પણ્ણુ તુજને પ્રીતથી, રહુ તમારે પાસ જો તમો હારો રાયજી, તો દેશ કરાવુ તાગ, સેવક કરી રાખુ અમો, ભોગવુહુ તમ રાજ. ચાર દીવસનો વાયદો, થોડે અડકી ઘાત, તેના સુરજ સાખાંઓ, ફરી બોલે જે વાત. ચોપાઇ.—રાજા બાંધ્યો કોલે કરી, રમત સભામા ધરી;

વાયુ વેગે વાતજ ગઇ, બધા નગરમા ચરચા થઇ. પ્રધાન પડીત જોઇ આ-
વ્યા, સુણી વાત સહુ અચરત થયા રમત રમે બે પોહોરજ હોય, નવ હા-
રે નવ જીતે કોય રાજાને નવ સુજે ઘાટ, અતરમા ઉપન્યો ઉચાટ. તેદી-
વસ રમત એમ રહી, દમની ઘેર પોતાને ગઇ રેવામન કીધુ રાજન, ભા-
વતા કીધા ભોજન બીજે દીવસ થયો જેટલે, રમત જારી કરી તેટલે.
કોઇ કોઇથી નવ પામે હાર, ઢળે પાસા વારંવાર બે પોહોર મધ્યાનજ
થયા, રાજમોહોલમા રાજા ગયા રાઇજુવતી પોતાને ઘેર, કરે કામ મ-
ન વાછીત પેર દુરાચાર બોલે સહુ લોક. રાજાને મન પ્રગટયો શોક ત્રીજો
દીવસ થયો પરભાત, નગર વિશે ચાલી વિખ્યાત. રાજ સભામા [illegible]
[illegible], રમતહતી તે જાગી થઇ અનેક ઉપાય રાજાજી કરે, તેણે [illegible]
નવ મરે ખગ મધ્યાન થયા જાહરે, રમત ઢાકી મુકી તાહરે

દોહોરો.—રાજાને દમની કહે, રમો કાલનો દીસ, કાલે પેહેલા જીતશો,
તો પગ નમાવુ શીશ ચેતાવુહુ ચતુરનર, સભા સુણતા પરમાણ, વગતી
કેરી કર્યુ નહી, પાણી પરઠશુ વાણ. કાલ પહેલા જીતો નહી, તો પાણી મા-
હરૂ મત, સેવક કરૂ સહુ દેખતા, રાજ તજાવુ તરત વિક્રમ કહે વનીતા સુ-
ણો, રેહેશે હુશ તમ પાસ, તુજ સરખી લાખો કરી તમથી અધીક દાસ

ચોપાઇ.—એવુ કહી સ્વસ્થાનક ગઇ, રાજાને મન ચીતા થઇ. રખે
રાંડ જીતીને જાય, તેનો કાંઇક કરૂ ઉપાય નીશા ચરચા જોઉ આપે રાજ,
ચોક વેહેવાર બોલેતે ઠામ ગલીકુચીને હાટે હાટ, ચોરે ચકલે વાટે વાટ
માનવી ટોળે મળીયા બહુ, વાત કરે મુખથી સહુ જીતે ધાયણની બાળ,
પેશે રાજાજીનો માન કોઇ કહે એ માઠુ થયુ, નાગ રાજ વિક્રમ ગયુ
કાઇ કહે એતો વિપરીત. નીચ સગાતે જોડી પ્રીત કોઇ કહે રાજા ઘેલો
થયો, હોડે બોલ કામનીને કહ્યો કો કહે થાશે બીજી વાત, એને માથે હ-
રીબમાત કો કહે એ વાચા ચુકશે, કામનીને કાહાડી મુકશે કોઇ કહે મા-
રો કરશે મરમ, કહે મુકી નહી રાજા ધરમ કો કહે હાય દરપણ શુ કરે,
જેને કાલ વાહાણામા હરે એવુ સાભળે વિક્રમ વીર, ઓઓ બરે જયા

નિરમળ નીર. જુથ મળ્યા જુવતી તણા વરણુવ થાય રાજાના ઘણા, એક કહે એ રૂડુ થયુ માન મોટપ રાજાનુ ગયુ, દાહાડી ઉઠી ચરચા જુવે, નરનારીના પ્રાણુજ ખુવે, કોઇએ છાની વાત ન થાય. ઘેર જઇને ઢુકે રાય કોઇએ હશી ન ગવાય ગીત, કોઇએ કોઇશું ન થાયે પ્રીત, સખી સખીમા સુખ કે દુખ, બોલી ન શકે કોઇએ મુખ જાણે રાજા સુંણસે કાન, એ આએ ઉતાર્યુ માન ઘાચણ નીચ શુ કીધો વાદ, ઉતરશે નરપતનો નાદ; બહુ મુખે તે વાતો કરે, હસે તાળી દે પાણી ભરે, કોઇ માઠુ કોઇ રૂડુ કહે, લક્ષણવતનો મનમા લહે જ્યા જ્યા રાજા દ્રષ્ટે જાય, બીજી વાત કરે નહી કોય, લીધો ગામ બધાનો પાર, નવ સુજે એકે વિચાર, પડી પુર નિશા જાહરે મન વિચાર કરે તાહરે, મોહોટા જન મન ભગજ થાય, પ્રાણુ તજે કે વિદેશ જાય માટે પ્રાણ તજુ સરવથી, ઉપાય બીજો એકે નથી; કોઇ વાત જાણવી નહી, વાત આપ રૂદેમા લહી, ભરી પુજન સામગ્રી સાથ, વઇતાળવીર લીધો છે હાથ, જ્યા છે હરસીધ મોહોટી માય, પાળો પથ ગયાછે રાય ચાચર દેવી નગરજ તણી, ચાલ્યો મહીપતી માતા ભણી, ત્યાહા ધરણીપતે માડયુ ધ્યાન, ધ્રુપ દીપને ફોફળ પાન, કુમકુમ ચંદન અક્ષર ઘણા, પુજા બહુ વીધ નહી કઇ મણા પ્રથમ પોહોર એક નીશા ગઇ, પુજા પુરણ તાહરે થઇ, ખડગ પોતાની કોટે ધરયુ, આવાહન ચડીનુ કરયુ, પ્રસન થઇછે મોહોટી માત, મા મા કહીને ઝાલ્યો હાથ, શા માટે તજે છે પ્રાણ, માગ માગરે વીર સુજાણ માત સરવે જાણો તમો, મુખથી શુ કહુ આજજ અમો, અ તરમા બેઠાછે ગજ, પાળો લાડ ને સારો કાજ નીચ જાત ઘાચણ છોકરી મેહેણુ દીધુ તે ડોકરી, પચડક ધરાવે તેહ, રમે દુત દમનાશુ તેહ, તે સગાથે પાડી હોડ, ઝીતાડો તો પોહોચે કોડ, દીગવજે તે સાથે કરૂ, પંચડડ શીર છત્રજ ધરૂ,

ત્યારે હરસીધ બોલીયા, એની ઉતમ જાત, એમા પરાક્રમછે ઘણુ, આગળ જોશો ખ્યાત, પરપચ એ જીત્યા તણો, તે તમને કહુ આજ, તમે જાઓ ઇદ્રાસને, ત્યાહા રેહશે તમ લાજ. વૈતાળ સગાથે પરવરો, માહરો

તુજ શીર હાથ, ઈંદ્રાસન શોભા ઘણી, ત્યા મળશે સઉ સાથ; કામ કરી ઘેર આવશો, પોહાચશે મનના કોડ; એ જુવતીને જીતશો, હુશ કરીને હોડ છત્ર મળે પચડંડનુ થાશે જુગમા નામ,તુજને ઝીતી નવ શકે, એ નહી મેહેલુ કામ, પુન્યે ગ્રહ પીડે નહી, પુન્યે નાસે પાપ, ત્રીદસ વશ એક પુન્યને, તૂંકે ઈશ્વર આપ વચન શીશ ચડાવીયુ,તેડયો વીર અનુપ, પવન પહેલો પરવરયો, વીર ને વિક્રમ ભુપ, ત્યાહા ઓછરાછે અતી ઘણો, શોભા નરૂતમ હોય; નાચ કરે દમની ત્યાહા, રાજા દ્રષ્ટે જોય, અચરત પામ્યો અતી ઘણુ, જે શુ પાડી હોડ, તે નૃત્ય કરે તેનો અહી, ઉરવંશીની જોડ દમની નહી કોઇ દેવતા. નહી માનવીનુ રૂપ, એ જીતે અચરત કશુ, ભાગો સહેલ ભુપ, સભા સહુ ભરપુરછે પછવાડેછે વીર, અદ્રસ રાજા ત્યાં રહ્યો મનમા આણી ધીર રાય સૂર રીઝયો ઘણુ, દીઠી રમત અપાર દમનીને ત્યા આપીયો, એક અમુલક હાર ચોપાઈ—પાછળી હાથ દમનીએ કરયો, હાર વીર વૈતાળે હરયો, તે દમની નવ જાણે કાય, રહ્યા દેવ સહુ દ્રષ્ટે જોય બીજી રમતે આપ્યા પાન, પામી દામની મનશુ માન,પાછળ પાન આપ્યા તે ફરી, વૈતાળે લીધા તે હરી પછે કામની લીધી ઝાલ,એવો વીર મોહોટો વૈતાળ પછે પગનુ લીધુ ઝેર, દમનીને નિદ્રાની ઘેર ઉગો સુર સભાય, સહુકા પોતે સ્થાનક જાય, પરણ્યો સુરનાયક બહુ પેર, ત્યાહાંથી રાજા આવ્યો ઘેર પૂર મધ્યે પનીયાણજ કયુ સ્નાન દાન વ્રત પુન્ય આચર્યું. આવી બેઠો રાજ સભાય, દમનીને ઘેર તેડુ જાય

દોહરા—કેમ ઘેર સુખે સુઇ રહી પ્રીતે માને પાસ, રાજા તુજને જીતશે મુલ બગીદી દામ, નોહે કામ નાહા તણુ, મોહોટા શુ પાડી હોડ. બોલ્યા બોલ અહંકારનો, પોહોચાડો તે કોડ

ચોપાઇ—બેઠી સુખપાસે તે નાર, આવી રાજાને દરબાર; મહીપત મુખે નાખ્યો હાથ, બોલ્યો વચન શામાને સાથ ત્રણ દીવસ રમાડયા તમો, તેના પ્રાક્રમ જોઇને અમો, છેલ્લે દહાડે જીતે હોડ, પોહોચે તેના મનના કોડ ત્યારે દમણી બોલી વાણ, સાભળ રાજા ચતુરસુજાણ, મારાથી

કંઈ હારી ગયા, તેનો મારા શેવક થયા મુકયો વાદ બેઠા તે દશે, રમતહતી તે જારી કરી. જોવા મળ્યુંછે બાધુ ગામ, અચરજ બોલે ઠામો ઠામ એ· માફોનુ પાણી જાય, જોરાવરની જીતજ થાય ઘડી એકએ રમતજ થઈ, કામની સાથેવાણી કહી. સુપનાકેરી કહુ એક વાત, દીઠું શુભ વાતે સાક્ષાત. જોયો ઈંદ્રાસનનોનાચ, નારી તુ કરતીતી નાચ રોજ્યો નરપત તુજશુ સાર, હેતે તુજને આપ્યો હાર. તે સાચી કે જુઠી વાણ, સાચુ કેહે જેહોય પ્રમાણ ત્યારે જુવતીઝાંખી થઇ, જુઠ વાત રાજાએ કહી આળ પપાળ જુઠુંએ હોય, સુપનુ સાચું હોયન કોય. પ્રતયક્ષ ત્યા દેખાડયો હાર, દીઠો દમની નવ લાગી વાર. માન ભગ થઇ જેટલે, ચુકી દાવ દેતા તેટલે મનગા પેઠી અદકી ભાત, એક ભાગ રાજાની જીત બીજીવાર બોલ્યો છે ભુપ, સાભળ નારી વાત અનુપ. પાસે બેઠોતો ઈંદ્ર તણે, નૃત્ય કરતીતી હેતે ઘણે માનની તુજને દાધા માન, તુજને ઇદ્રે આપ્યા પાન ત્યારેતે ઝાંખી થઇ ગઇ, બેગાકળી જોતામા થઇ બેભાગે જીત્યોતે રાય, વીમાસણ વીનતાને થાય ત્રીજીઘડીએ વાણી ભણી, હુ જોતોતો તેણી ઘડી. ઝાલ કાનની તાહરી પડી, તે માહરે હાથેતો ચડી દમની કહે એ જુઠા પેર, ઝાલ ઉતારી મુકી ઘેર રાજા કહે તુ સાચી હોય, આપી ઝાલ પ્રગટ તુ જોય ત્યારે ઝાખી થઇ તે નાર, ત્રીજી હાર થઈ તે ઠાર

દોહોરો.—એ કયાથી ઇદ્રાસને, લાવ્યો ખગ એવાણ, પડી વીમામણ ભામની, પરવશ પડીયો પ્રાણ, કહેગજા સુણ કામની, જુની જાતે ફેર. કહોતે નારી કયા ગયુ, તારા પગનુ ઝેર. સ્ત્રી કહે મુકયુ ઘર વીખે, પડી એટલે ફાળ. મન થકી મહીપત વદે, તરૂણી શુ તતકાળ. મુકયુ ઝેર તે આગળે, નીરમાલ થઈ તે નાર; પાણીથા થઇ પાતળી, ચુકી ગઈ તેઠાર પછે તે પાસા ઢાળતા, થર થર ધુજે હાથ. હારી હારી સહુ કહે, હસી પડયો સહુ સાથ વાગી હાક હારયા તણી, જીત્યો વડહદ વીર, પ્રતાપ પુન્ય પોતા તણો, રાખે નારાયણ નીર, વાગ્યા વાજા જીતના, ગડગડોયા નીશાન, હારી દમની હોડશુ, જીત્યો વીર સુજાણ, ગાધરવ વીવાહ સહી

કર્યો. ક્ષણુ ન લાગી વાર; તે વનીતા વિક્રમ વર્યો, પ્રાક્રમ અપરમપાર.
સાસુને વિક્રમ કહે, જોડાનેએ હાથ, વાત કહો પચડંડની, જેબોલ્યા મુજ
સાથ સુખેઆપ સજ થઈ, ધીર વીર મન થાય, પ્રથમ કહુછુ એટલુ
કુકણ દેશે જાવ ધ્યાન ધરે ફરસ રામજી, સોપારા ધર ગામ, તેમા વિપ્ર
એક વેદીયો, શીવશરમા એ નામ, રેહુજો વાસા ઘેરતે, જોજો એ એં-
ધાણ. સ્ત્રી ઉમાદે તેહની, ચતુરા ચતુરસુજાણ ચરચા જોઈને આવજો,
ગામ ગામ વર એહ, જાગશોતો જીવશો, ઉંઘે ખોશો દેહ

ચોપાઈ.—મહારાજા મન માન્યુ સાચ, માન્યુ માસુ વીનતા વાત.
વડાવજીરને સોપ્યુ રાજ, ચાલ્યો કુકણ જોવા કાજ. વૈતાળ સાથે તેડયો
વીર, ચાલ્યો મન ધરીનેધીર અનેક દીવસ લીંડતા થયા, કોડ ધરી કૂક-
ણમા ગયા દીઠુનગર હરખાદ, દીઠો શીવ સુંદર વરસાદ મહીપત પોતે
મન, પ્રીતે કીધુંછે પુજન પામ્યો મહોર પુજારો માન, કરજોડીને પુછી
વાત શીવશરમાછે વિપ્રજ નામ, કહોને ભાઈ તમેકુણ ઠામ કહે પુજારો
બ્રાહ્મણ જાણ્યા, શીવશરમાની શાખે માણ્યા. ઉંચા નીચા ને વામણા, કો
ગોરા દેહશામણા કાંઇ તેનુ એંધાણજ હોય, તેવીનતા પ્રીછે નહી કોય
શુભ એંધાણ રાખ્યુ સાર, ઉમાદે જેનેઘેર નાર શીતળ જાઓ ડાબીપોળ
વાંસાળ, બેઠાવિપ્ર ભણાવે બાળ છાયાને કારણે, વૃક્ષ આંબલીનુ બારણે
તેનુ વચન હઇડામા ધરી, લઘુ લાઘવી વિદ્યા કરી રાજ વર્ણી રહીયાળુ.
રૂપ શીવશરમા ઘેર આવ્યો ભુપ દંડવત કરજોડીને કર્યો ચરણામૃત લેઈ
મુખમા ધર્યાં વિદ્યા ભણવા આવ્યા અમો, કૃપા કરી રાખોજી તમો
ગોરાણી બાહેર નીસરી, જોઇ વિક્રમ દ્રષ્ટે ભરી આનંદ અદકો મનમા
થયો રાજીને ગમતા જેઓ ધર વિદ્યાર્થી માહારે ઘણા, સુખે રહો અ-
હીયા શી મણા માનુભવ મોટા જે મુખી, વિદ્યાર્થી થયો ત્યા સુખી
કરે ગોરાણી હેતજ ઘણા, આપે સાકરીયા શેકા ચણા. ઉદર તાજો
જેવો હોય તન, તેથી અદકુ રાખે મન બાલક પેહેલા નાહાના તન, એં-
સરમો વીક્રમ રાજન રમે જમે ભણે મનમુદે, રાત દીવસ તે ચરચા જુએ

એક દીવસ ગઇછે મધરાત, સુતા માનવી જાતો જાત સહુકોને છે ઘો-રણુ ઘણું, જાગે રાજા વિક્રમ ઘણુ ઉઠી ઉમાદે પરચંડ, લાઘો હાથમાં ઉડણ ડંડ નીકળી બાહાર રાખી મન ધીર, તેતો દીઠું વિક્રમ વીર મા-ઝમ રાતને જોને નાર, કયમ નીકળી એટલી બાહાર અરૂપરૂ જોયુ અ-દઘડી, વ્રક્ષ આબલી ટોચે ચઢી આબલી થડ પોલી ગુફાય, અદ્રષ્ટ થઇ ત્યા બેઠા ગય ચઢી ઝાડ ઉમાદે નાર, કીધા ડંડના ત્રણ પ્રહાર ઉડ ઉડ કહ્યુ મુખથી વળી. ગયુ વ્રક્ષ બાધુ ઉચરી ઉપર ઉમાદે હેઠો રાય, સો જોજન સુધી તે જાય ત્યાહા એક પ્રૌઢુ છે મસાણ, મધળુ ભુતાવળનુ રાણુ ભુત પ્રેત અગ્ની દવ બળે, શીધ લક્ષ ચોરાશી મળે. બાવન વીર ચોસઠ જોગણી, ભારે ભોગ તણી ભોગની ચોસઠ બેઠી ચામુડ જયાહ, દેવ દુંદભી વાજે ત્યાહ તેઠેકાણે શોભા હોય, વરણવ કરી શક નહી કોય. જુહાર જુહાર ઉમાદે કહે, જોગણી સહુ સાભળતા રહે જુઠીસહુકો કરે ઉમાદે હેઠીઉતરે તુમાચી પડી ન એકેદીસ, આવે દુખવા હાહાડો શીશ

દોહોરો.–ઉમાદે કહે જોગણી, સાચી છુહુ આજ, ચોસઠમા આવી ભળુ, તોથાય આપણુ કાજ બાસઠ ઘેર પહેલા હતા, તેસઠમો મુજકંથ, ચોસઠમો આવી મળ્યો, આનદ ઉપન્યો ચત બત્રીશ લક્ષણા મળ્યા નહી. શીશી કરીએ પેર, ભોગ આપવા ભામનીને, ગયાચોસઠ મુજ ઘેર ત-મો કહો તેમહું કરૂ, ટાળે આપણો રોગ, મને કરો તમો જોગણી, બ-રૂ બગપુરણ જોગ

ચોપાઈ.–હરખ્યા જોગણી પ્રીતે પાસ, ઉમાદે તુજને શાબાશ અ-મો કહ્યુ તે મનમા ધરો, ચૌદશ દીન નઇવજ કર વડા બાકરા લાડુ ખીર, કરો પાક મન આણી ધીર ચોસઠને સ્નાન કરાવજે, હાર કરેણા ના ધરાવજે સીંદુર તીલક કરજે ભાલ, પાસે પાસે બેસાડી બાળ. બાણા માહે કરજે ખંડ, હાથથા હેઠ મુકજે ડંડ તેપાછળ પ્રદક્ષણા કરો ઉઠો ઉઠો મુખ ઓચરો ઉદક અંજલી ભરવી હાથ, લેજે નૈવેદ ભવાનીભાત અમે હુકારો દેઇશુ, અદકો વેંહેચી લઇશુ. આજ્ઞા અમો પાછા નહી ફરૂં,

તદ્દીનો તુજને મક્ષજ હ૩ એવી તેણે કીધી શીખ, વીદાય થઇ મન આણી બીક મારયા ડંડ તેણે પ્રતક્ષ, ચઢી આગલી કેરે વક્ષ એકઘડીમા આવી ઘેર, નરપત નીરખે સઘળી પેર ઉતરી હેઠી ઘરમા ગઇ, રાજાને મન ચીંતા થઇ દેખાડી સાસુએ વાટ, મોકલ્યો ઘડવા મારો ઘાટ વેહુ દુખ માહરી દેહને, ઉગારૂ તેમઠ એહને પગક્રમ એમાછે પરચંડ, કરામત સઘળી ને ડંડ આવે હાથ તો જીતી લેઉ, નહી તો પ્રાણ આ સ્થાનક દેઉ કરયો વિચાર પોતાને મન, પ્રાતુમકાળે ઉગ્યો દન શીશ્ન સરવ સુતા જાગીઆ, ગુરૂજીને પાયે લાગીયા સર્વે નાહાવણ કરવા ગયા, નિપ્ર કરમ કરી સુખીયા થયા નરપતકહે જોડીને હાથ, ગુરૂ સંગ બેઠા સહુ સાથ એક પ્રશ્ન જુઓ રૂપાં જન, આપણે માથે કાઇ વીઘન જુઓ ગ્નાન વિચાર કરી, સપનામા બેહાયમન ધરી. ત્યારેબોલ્યા સહુએ બાળ, સુપનુ એતો આળપપાળ આજકાલનો તુ આવીયો, ડાહ્યા થઇ ડીંગજ લાવીયો.

દોહોરો.–ત્યારે ગુરૂજી બોલીયા, તમો ન સમજો કોય, હાભાઇ કહે તુમુજને, સુપન તુજને હોય. આજથી ચોથે દહાડલે, છેચૌદસનો દન, ઉમાદે નવેદ વેહેચશે, કરશે ચંડી પુજન બેસાડી ખંડપુગશે, કદ્યઆપશે માળ, બોગઆપશે ભવાનીને, ચોસઠના ખુટગો કાળ બત્રીસલક્ષણા સરવ છે, તેણે માન્યુ સત્ય, ગુરૂ સમેત કળે રહુ, કહુંતે કરીએ ગત બીહીને નાશી નવ જશો, નહી દેવા દઉ નામ, કહુ તે મારગ ચાલજો. થશે તમારૂ કામ ડંડલઇ નાસુ અમો, કેડે આવજો તરત, પાછળ જોજો રહે, તેનો પામે મરત ધીરજ રાખી સહુકો રહો, થશે શુભ કલ્યાણ; દેખો તો સાચુ માનજો, નહી તો કહેજો અજાણ કો કહે જુઠુ બોલીયો, કો કહે સાચુપામ. સાચુ માન્યુ ગુરૂજીએ, કીધો દ્રઢ વિસ્વાસ પ્રતીગ્ના કરી આવીયા, કાશનુંન હેઠુ ગન, ત્રણ દન એમ વહી ગયા, આવ્યો તેરશનો દન ત્યારે ઉમાદે ઉચરી, સાભળ મારાસ્વામ. મારે બાધા નીવેદની, કહો નોકર કામ

ચોપાઇ.–વાઉ કહીને દીધી આશ. સહુને આવ્યો દ્રઢ વીશ્વાસ. દાળ પલાળી અડદજ તણી, સામગરી બહુ કીધી ઘણી. નોતરવા

સરવ વિપ્રના તન, વાહાણામા ચઉદશનો દન રશોઇ સરવે કીધી સાર, તેડી વીપ્રતણો કુમાર. તમો બેસજો નરવજ સાથ, શંકલપ કરવો માહરે હાથ ચોસઠ જોગણી સતોખવા, પુરણ પ્રીતેને પોખવી સમજાવ્યા પોતે રાજન, કોઈ બીક ધરશો મા મન નાહ્યા સગવતે ક્ષુધારથી, પરવશછે તે વીધારથી. ગુરૂપત્નીનુ વચનજ જાય, વીદ્યા ભણી તે મીથ્યા થાય કુમ કુમ ચંદન સુદર શીર, ધાલ્યા કડ કુમમના હાર બાણામા પીરસ્યા ભોજન, સ્વામી સહીત બેઠા છે જન પચામ્રત લાડુ ને ઘ્રૃત, પ્રાગી પાક સામગ્રી તરત કહાડી કુંડુ વચે આણીયા, બત્રીસ લક્ષણ જુગને જાણીયા. ઉમાદે વચમા આવીયા, ઉડણ ડંડ કરમા લાવીયા મત્ર હતોતે કરમા લીધ, જોગણીનુ આવાહન કીધ મેહેલ્યો ડંડને નીચી થઈ, પ્રદક્ષણા કરવાને ગઇ ઉદ્દોબવાની લેજો ભોગ, મન વાછીત ટાળોમુજ રોગ દોહોરો.–એટલે રાજકુઉરીયા. મારી હાક પરચંડ, નાઠો ચેતાવી સરવને, લીધો ઉડણ ડંડ ગુરૂસહીત દોડીયા, પાછુ નજુરે કોય, એટલે આવી જોગણી, કારમુ કઉતક હોય ખાઉ ખાઉ કરતી ઉતરી, નરન દીઠાતે ઠાર, વેહેચ્યા બાગ ચોસઠ કર્યા, ભક્ષ કરીતે નાર હાહાકાર સત્રળે થયો, કોપ્યા ત્યાના લોક. ચોસઠ ખાધા ભવાનીએ નરનારી પામ્યા શોક નાઠા ચોસઠ એટલા કરયો મન વિચાર, વાહાણ વાતે નીસર્યા, ત્યાથી જોજન બાર

ચોપાઈ.–થાકયા ઘણી લાગી છે ભુખ, સહુ કહી વેઠે ગાઢા દુખ નગર સીમાડે આવ્યો એક, રાજા બોલ્યો કરી વીવેક સહુ બેસે ઠરીને આઠામ હુંજઇને જોઇ આવુ ગામ, રહ્યા તેસઠ ઠરીતે ઠામ ચાલ્યો જોવાગામે ગામ વળ્યો નગર ભણી તે વાટ, નહી માનવી ઉઘાડા હાટ ભરયા માલ ખજાના દ્રવ્ય, મનુષ્ય વીના સુનાછે સરવ હાટ ઉઘાડા ડોશી તણા, ભરયા વસ્ત્ર અમુલક ઘણા પારખ સુખડીયા સોનાર, દુકાન હાટ છે અપરંપાર ખોળ કરી પાગને કોટ, નહી પશુ પખી માનવી ઓટ. અચરત પામીયો અદકુ રાય, જોતો જોતો આઘો જાય રાય ધીર મનથી નવ ડરે, કાયર નીસ્ચે બીહીને મરે જોયુ નગરનો લીધો પાર, એટલે આવ્યો રાજ

દરબાર પેઠો મોહોલા ઉપર આવ્યો, ઉંચી અટારી ઉપર ચડયો બાથરીછે અંજન એક ત્યાહ, બેઠી બીલાડી એકને માહે, જોઇ રહયો છે તેને ભુપ, નહી બીલાડી કાનણ રૂપ સુના મંદીરમા બેશી રહ્યા, નગર તણા માબાપ કયા ગયા હુકિજેભુપત વિક્રમ રાય, આવ્યો તાગ મોહોલજ માય બોલ મને કંઇ હોયજ દુખ, ઇશ્વર તારી ભાગે ભુખ બીલાડીએ સાનજ કરી, કાજળ કુપલી આગળ ધરી અંજન કીધુછે જેટલે, નવ જોબની થઇતે-ટલે રાજા કહે તાહરૂ શુ નામ, ઉજડ થયુ કેમ તાહરૂ ગામ ત્યારે સ્ત્રી બોલી વાત, ચડશીબાગ તે મારો તાત દઇત્યે મારયા માણુસ ઘણા, નગર ઉજડ છે આમ તણા. લોક બહુને દુખીયા થયા, કોઈ ખાધા કોઇ નાશી ગયા મને એકની ઝાલી બાહ્ય, રાખીછે કાળાગ્રહ માહ્ય અંજન કરી બીલાડી કરે, ચાગ અન્યે વનમા ફરે આવેછે રાતે આ ઠાર, બીજે અંજનથી કરે નાર, મુજપર રાખે છે બહુ મન, જેવી પેટની હોયે તન હમણા આવશે કરતા વાત, જોતામા કરશે તુજ ઘાત, તાહરૂ ડરાવ્યો તે જો નહી ડરે, કોઇનો મારયો તે નહી મરે એવુ બળ છે માહા પરચંડ અદ્ભુત તેની પાસે દંડ તે દંડ જારે વાળે શીશ, એ પાપી મરશે તે દીશ, તે દંડની પુજા કરે, તે પાછળ પ્રદક્ષણા ફરે હેઠો મુકે એટલીવાર, તેને છે એનો આધાર, લીધી વાત એના મન તણી, વળતી બોલ્યો ઉ-જાગ્યુ ઘણી, છાનો રાખ મને તું ઘેર. હુ કરૂ પાપીની પેર; સ્ત્રીએ જોઇ તેનો શુજ, ઠામ એક દેખાડી મુજ **દોહરો**—અંજન આજ્યુ એહને, ફરી બીલાડી ત્યાહ, રાજન જઇ છાનો રહયો તેના મંદીર માહ, એટલે પાપી આવીયો સેજ હતી જયાહા ઠાર અંજન આજ્યુ તેહને, તતક્ષણ થઇ તે નાર, સ્નાન કરમ તેણે કરયુ, પછે કરયુ સ્મરણ, દંડ હતો જે હાથમા તેને મેહેલ્યો ધારણ પ્રદક્ષણા પોતે કરી, નમીને લાગ્યો પાય ની-રખીને પછે નીસર્યો, માહા બળીયો તે રાય ચેત ચેત રાજા કહે, ચઢાવી બહુ રીસ, દંડ હતો તે ઝાપટયો તે પાપીને શીશ

ચોપાઇ—તરફડી પડયો તે તરત, પામ્યો એક પલકમા મરત, વાયુ

વેગે વાતજ થઇ, ખબર દેહોદશાએ ગઇ તરત લોક આવીને વરસ્યા,
સુખ પામ્યા સહુ હેતે હસ્યા, સહુને ઘેર આવ્યા માબાપ, ટાળ્યા સર્વે લો
કોના તાપ ન રહ્યુ કોને મન કષ્ટ, તરત આવીને ગામજ વસ્યુ તેસઠ
જે પોતાના જન, મનવાંછિત આપ્યુ ભોજન. રાએ કતવ્યા વિક્રમરાજ મ
નવાંછિત થયુ તે કાજ મુજને એ શિ ગત કીજીએ, એ કન્યા રાજા લીજી
એ, તે કન્યાને પ્રીતે વરી, કુકણમા તે આવ્યા ફરી, પ્રકાશ થયુ પોતાનુ
નામ મળવા આવ્યુ બધુ ગામ કંકણ રાએ મનોહર વરી, પરણાવી પો
તે દીકરી, પ્રોહીતને ઘેર કન્યા એક, ગુરૂને પરણાવી વિવેક, વિદ્યાર્થીને વર
મોકલ્યા. આપ દેશ આવ્યા એકલા, તેસઠના ત્યા ટાળ્યા દુખ બાગીજ
નગ જનમની ભુખ એ દંડ બે કન્યા રૂપ લઇ આવ્યો ઉજેણી ભુપ ચ
તુર આવ્યા ચતુર સુજાણ, હરખે ગડગડયા નીશાન, મેહલે ઉતાર્યા તે નર
નાર, સુંદર શોભા તેણે ઠાર **દોહરો** — દગનીને ચરણે નમ્યો, પોતે
વિક્રમ રાય, દંડ જીત્યા દેખાડીયા, મેહેલા જઇને પાય ધન અજીત ધર
ણીપતી ત્રંબાવટીએ જાયો, જોતે ચગ્યા મોહોલની, મહાસાગરમા નાહો
કરે રાજ ત્રંબાવટી. ત્રંબકસેનુ નામ, ત્રંબકસેન તો બહુ થયા, પણ તેનુ
શુછે નામ વચન લેઇ તે સંચર્યો, સાસુએ દીધી શીખ, સાથે વીર વઇ
તાળ છે, મન નવ આણી બીક, પોહોત્યો ઘડ ત્રંબાવટી, નીસા સમે તે
ભુપ, અદ્રષ્ટ વિદ્યાએ કરી, દીઠું નગર અનુપ હીસાગર નાહ્યા જઇ, જો
યા વાટે ઘાટ નગર નીરખ્યુ નેહશુ ગયા રાજની વાટ, જોયા ઘરપુર મે
ડીઓ, જોયા મેહેલ અવાસ, ચઢયો ફરીયો અટારીએ, સ્ત્રી દીઠી તે પાસ,
ત્રીયા તેર વરસ તણી લક્ષણ ગુણ શુભ રૂપ તે હામે ઠાને રહયો પોતે
વિક્રમ ભુપ ચરચા જુએ તેહની, નીશા ગઇછે પોહોર, સાઢ ઉપર વાહન
કરી, આવ્યા દુત તે ઠોર, મેહેલી ઉટને બારણે આવ્યો ઘરમા એહ, વાટ
- જોતીતી માનની જેમ બપૈઓ મેહ, તમારી સાથે આવીયે. બેસો બહાર
જ ઠામ, ગરથ બાધુ કાઇ ગાહડી, બીજાનુ શુ કામ, તેને બેસાર્યો બાર
ણે, રહયો ઘડો તે ઠામ, એટલે પોપટ આવીઓ; દામોદર તેનુનામ. કાગ-

ળ કોટે બાંધીઓ, આવ્યો ઓની પાસ, પ્રણામ કરયા ને પોપટે, સ્ત્રીએ દીધી આશ રાજા વિક્રમ તે જુત, પ્રાક્રમ તેના પ્રૌઢ પોપટ હીડો પોતા તણો, થઈ ગયો દીગમુઢ કાગળ ફેંક્યો કામની, તે વાચીને જોય, પા છળ રાજા ઉભો રહ્યો તે નવ જાણે કોય, રતનવતી ત્ર ગાકી, રતનમ જરી નામ, લખીતંગ ધાચણુ કમતી, વાસ ઉજેણી ગામ, સમાચાર એક પ્રીછજો પડી વીક્રમ શું હોડ; મુજને છતો તે વગ્યો લાગી મુજને ખોડ હુશન પોહોતો આપણી જો ધારીના પેર, કાળા અહે પડી કામની, વિ ક્રમમનને ઘેર, ભલુ મુરખ દરીદ્ર દુખ, ભલી વેઠવી ભુખ, તેથી અદકુ રાય ઘેર, સ્રામાણમને દુખ, વાત કોઈને થાય નહી, બાહેર નવ જવાય, રૂડુ બુડુ જણાય નહી, રેહેવુ કાળા અહ માહ વચને બાંધી હુઆ જોડી ને બે હાથ, આપણુ રહીએ એકઠા, વાત કરૂ તમ સાથ: તમ ભણી રાજા મોકલ્યો, આવ્યોછે તુજ પાસ, તેનેતો વચન તમો પાડોચે, મનની આશ, લખનાર નાર પોતા તણી, અચરત મોટુ એહ, પાપટ ઘેર પોતા તણે, મહીપત મન સનેહ.

ચોપાઇ.—રતનમંજરી વાચે પત્ર, વિક્રમે વાચ્યો તે તત્ર, તેને ઉતર લખીઓ ઓટ, બાંધ્યોતે પોપટના કોટ, ત્યાહા જઇનેતો રહેજો નાથ. ર- તનમજરી વરે કોપ્યા રાય, શુણી શુક ચાલ્યો જેટલ, કાગળ કાડી નાખ્યોતેટલે ઘેલી ગાડ ધાચણુ હાકરે, તારૂ પાપ તુએને વરે માહારૂ રતનમજરો નામ, નવ રાખુ વિક્રમ ગુલામ એવા કઇ આવે કઇ જાય, વીક્રમ તો તુજને ધાય હશી પડી તે સહીયર સાથ, જો આવે વિક્રમ મુજ હાથ મહીપત બાધુ માહારે ઘેર, કોઈ નજાણે તેની પેર હરશીને હેઠી મોહલી, ઉપર રહી રાણી એકલી આવ્યોતો જે પેલો દૂત, તેડયો ધરમા ભડજ ભુત કરો તમો કયાથી આવીયા, સમાચાર શા શા લાવીઆ તમને નરપત તેડે આજ, સરયા સરવ આપણુના કાજ લીધા કરમાથી શણગાર, ત્રીજને માલ નો અપરમ પાર રતન પેટાલીધા અભેડ઼, આપ્યા દૂતને તે પ્રચડ જાઓ મુકો ઉંટ ઉપર જઇ પછે આપણુ એ જઇએ વહી સાહજ ઉપર તેનો

ધર્યું, પછે વીક્રમે મન આચર્યું ૮૬ પ્રતાપે નાહાશી જશે, હાથ ન રહીતો શી ગત થશે ૮૭ પેટી ઉપર મુકીઓ, મુરખ મન તેનો ચુકીઓ. વૈતાળ ગયો તે વસ્તુ હરી, બેઠો રાય ધીરજ મન ધરી ચેતાવ્યા વીણુ તો નવ મારીએ, ક્ષત્રી ધરમ કેમ હારીએ રાત સમે તુ કેમ કરે જોર, દુતજાર કે સ્ત્રીનો ચોર ત્યારે ચઢીને દુતને રીશ ગાળો દીધી ત્યા દશ વીસ માર્યું ખડગ લીધાછે પ્રાણ, પડયો વાટમા તેહ અજાણ પછે દુતનુ લીધુ રૂપ, સ્ત્રી પાસે આવ્યોતે ભુપ જો ગમેતો આવો તમો, ચાલો ખોટી થાઉછુ અમો ઉઠી નાર તે આગળ થઇ, ઊંટ ઉપર બેઠી તે જઇ બીક ન આણી કોની ચત, બેઠી સાહને લીધો પથ પુરવ દીશા હાંકયો જેટલે, સ્ત્રી વાત બોલે તેટલે આપણ જાવુ પશ્ચીમ દેશ, કામ કરો પુરવ પ્રવેશ. માહારે શુ પછમનુ કામ, તેડી જાઉછુ મારે ગામ પાકુ વચન તે સાથે કરયુ રૂપ પોતાનુ પ્રગટ કરયુ ૮૮ અને પેટી તો ગઇ, તેનાગ તો નરવશ થઇ પેટી ડંડનુ ભાગ્યુ જોર, થઇ ગઇ નારી તો ચોર શુ નામ તાહારૂ કયાં રહો, ક્યા લઇ જાઓતે કહો માહારૂ તો જુવારી નામ, વસવુ મારે માળવા ગામ કરૂ કામ અણુચીતવ્યા ઘોર. સ્ત્રીમાણસનો હુતો ચોર **દોહોરો.**

નિરસાસ મુકયો નારીએ, દેવ ન પોહોચી આશ, મનનો માન્યો મુકીઓ, પડયા જુવારી પાસ જુવારી સાથે નાકડા, મરકટને જેમ હાર, ઘેલી માથે બેડલુ, પહોચે કેટલા કાળ બગી બ્યસની આળસુ, લંપટ જુવારો આપ, એવો કંથજે કામની, તેના પુરણ પાપ નમેરો નીઠ્ઠાગુણો, દીન દયાહીન રોગ. એવો કથજે કામની, તે કામનીના ભોગ કાગળ પોપટ લાવીઓ, માહારી સહીયરનો મરમ, તે વિક્રમને ના વરી, તો આ લાગ્યુ કરમ પરદુખભંજન સુખ કરણ, અજીત અભેદી આપ, એવો પુરૂશ મે પરહર્યો, તે ભોગવુ આ પાપ નવખંડ જેની નામના, પવીત્ર જેનો દેહ, તેવો પુરૂષ મે પરહર્યો, તેનુ ફળ આ એહ મુગ્ધ દેવ સાક્ષી તમો, નીરમળ તારૂ નામ, મેઓ કરજો મહીપતી, કરો કામનીનુ કામ અલ્યા શ્રાપ દઉ છુ તને, અભાગી સ્ત્રી જાત, કયમ લાવ્યો મને છેતરી, મોટી કીધી ઘાત. **ચોપાઇ.**

ત્યારે તે બોલ્યો રાજન, તાહારૂ કાના ઉપર મન. ત્યાહા પોહોચાડી મુકુ તુને, શાને રીશ કરે છે મને તાહારા મનને જે હોય આપ, સત્ય ન કહેતો તુજને પાપ દોહોરો.- ત્યારે નારી બોલીયા, વિક્રમ ઉજેણ ભુપ; સકળ કળા ગુણ જાણછે, શીળવત છે સરૂપ રાજેશ્વર રાજા ગુણી, હરસીધ તેજ હજુર, તેને મળવા મન ઘણુ, જે નારાયણ નુર વચન પાળો તાહરૂ, તો મેળવ વિક્રમ રા, તો સરે અરથ હમારડા, તો હઇડુ શીતળ થાય ત્યારે જુગારી બોલીયા, કઈ વિક્રમ એંધાણ, તેને તુ કમ ઓળખે, સાચુ બોલ સુજાણ પગે પદમ છે તેહને, દીરઘ સુધી છે હાથ; જમણે હાથે ચક્ર જે, તે પરતીપત નાથ કમલ પત્રશા નેત્ર છે, તરૂણાત છે તેજ, ચઢતે દન ચગણી બુદ્ધિ, નારાયણશુ નેહ છોડયો મણી ગાડે થકી આવ્યો સ્રીને હાથ, જાગે તીનકર જોગીઓ, દીઠો તે નરનાથ પગે લાગી પદમણી કહે તમારૂ નામ, નીસંગમા વિક્રમ તમો, તેજ પુંજ ભડા કામ

ચોપાઈ.-સાગામ શામા ડહ્યા તમો, તમે કહ્યા વિક્રમ અમો નગર ચરચા જતા આવીઓ, પોપટ કાગળ ત્યાહા લાવીઓ તે ઉપરથી મે વાચીઓ, પેટી ડડ મેતો માચીઓ દુત હતો તે મે મારીઓ, ચેતાર્યો જુગે હારીઓ તમને ઓળખાડી સાહે કરી, ડાહ્યો પવે તમને હરી માહારા સમ તમને હોય મન, ત્યાહા પોહોચાડુ આજે દન વચન સાંભળ્યુ વિક્રમ તાણું, હરખી નારી મનમા ઘણુ ગાધરવ વીવાહ હુતે કરી, રતનમજરી વિક્રમ વરી સાહ્યા આવે છે તે વાર, મટ્યા મન તણા ઉચાટ એ એ વાત અહીંયાથી રહી, પેના પોપટ ની શાગત થઈ **દોહોરો.**-કાગળ રતનમજરી તણો, લઇને ચાલ્યો પક્ષ, તેણે પીચ રણુ આતતા, થઇ વીમાસણ ગત, દીઠું દમાપુર વાટમા જુગને જોતો જાઉ, મળે તો મારો બંધવો, સાજે સુખ ગો થાઉ ગળવાને પન્ઢેરાડે, બધવ કેરે કાજ, તે રહે આ ગામમા, ભાગું માહારી દાજ એમ કહી વળીઓ ગામમા મળવા મીત્રજ પેર, બાધ્યો રહતે પાંજરે, નીલી ગુણકાને ઘેર બાંધ્યુ પાંજરૂ બારણે, ગગારામ કહે નામ, એટલે દામોદર આવીઓ, બાંધવ કેરે હામ. દષ્ટે દષ્ટ

મળ્યા બેહુ, પેહોતા મનના કોડ, ગુજ કરતા ગાડી ત્યાહા, બાધવ જુગને જોડ કાહો બંધવ કેમ આવીયા, ગયા હતા કુણ દેશ, સુખ દુખ કાહો ભાઈ તમતણું; ત્યા કરવો પ્રવેશ, ઉજેણીપત રાજીયો, પવીત્ર મન પુરપેર, પરણો ધાયમા દીકરી, હું છુ એને ઘેર કાગળ લેઇને નીસરયો, ગયો અંબાવટી ગામ; તે રાજાની બેટડી, રતનમંજરી નામ માહારાજ વિક્રમ આવીયો, ચરચા જોવા કાજ; કરે રાજ શ્રી રામનુ, મોહોટા છે માહારાજ. રતનમંજરી પરણશે માહારા કાગળ માટ; વાહાણું વાતે આવશે, આ ગામ ગામની વાટ, શુભ અમારી સાથ છે રતન પેટી પરચંડ, કન્યા છે તે પદમની, અભય અગીની ડંડ, તે પેહેલા હુ નીસરયો, ખાતે વધાઇ વરત તે દમની મને આપશે, હાર અમુલક તરત સુખ શાતા અતી ઘણી; આનંદ અદકો અંત, મળવા બેઠા હવે શીખ દો, લીજે અમારો પંથ.

ચોપાઇ —વાત કહી તે થયો વિદાય, એક એકની કહી કથાય, પેલે પોપટે વચનજ કહ્યુ તે ગુણકાએ સરવે લહ્યુ સુણ્યુ વચન તે માહરૂં ભાગ્ય, એવો હું પામુ કાહા લાગ, પરપચ કરૂ હવે રૂડી પેર, પેટી પદમની આણુ ઘેર એવો મનમા ધરડ્યો ધાટ, જઇ બેઠી રોકીને વાટ; પ્રાત કાળ થયો જેટલે, આવીસાઢ નીકટ તેટલે, હેઠા ઉતરયા નરને નાર, તેને મનમા કરો વીચાર ભક્ષ ભોજન અહી થી લીજીએ, પછે પંથ આપણ કીજીએ, ગયા રાય તો ગામજ માહ, નાર સાઢ રહી ગણુમાય એટલે આવી ગુણુકા પાસ, મળી બેટીને દીધા આશ, મુજને તુજશુ અદકું હેત, તુ તો મારી સગી ભાણેજ તુ સગી ભગનીની દીકરી, વારૂ થઇ વિક્રમને વરી; વિક્રમ ઉતરયા મારે ઘેર, તેડવા મોકલી તમને ઘેર, તેનુ કપટ તો નવ જાણીયુ જ્ઞાન રૂદેમા નવ આણીયું, મળ્યા વળગ્યા બાહે હાથ; ગઇ નારી તે ગુણુકા સાથ, રતન પેટીને સાઢજ લીધ, કારજ ગુણુકાનુ તો સીધ રતનમંજરી ગઇ ઘરમાહ, ચરચા ભુડી દીઠી ત્યાહ; કયાં ગયો માહારો ભરથાર, તે માહારા હઇડાનો હાર, તે નર પાખે દેહ ન ધરૂ, કરડી જીભને હવડા મરૂ, તાહારો કુળમાં શો વેહેવાર મુજને કયમ લાવી આ ઠાર.

દોહરા—ત્યારે ગુણકા ઉચરયા, આપ સજ્જે શણગાર, જેવા તારે મન ગમે, ભોગવી લ્યો ભરથાર, ગુણકા જાત છે આપણી, મે મોહોટા જનશુ સગ, નીત દીવાળી આપશે, નીત નીત નવલા રંગ પલગ પાનને ફારકા, શુભ સહામણ સેજ, નર ઢડા નીરખે નવા, ભોગવ આણી હેત શ જાને અસી ઘણી, સજાવ નહી સંભોગ, વાગે ન આવ વસ્યમા; તતો પુરા ભોગ નીચ વાત નારે સુણી, અંગે ઉઠી ઝાળ, કે મારૂ કે હુ મરૂ, આણુ મારો કાળ, પરવશ પડતે શુ કરે ધારણ રાખી મન, મોહોરા ગઢીગ માળીયા, ભામની રહી ભોવન સામો લીધો વિક્રમે આવ્યો તનો આપ, વનીતા ન દીઠી વાટમા, તનમા પ્રગટયો તાપ વળયો ગામના વીરતે, ડડ પોતાને હાથ, ગલીકુચીઓ ખાળતો, વીચાર કરે મન સાથ, એમકરતા નીસા પડી, દુખ પામી તે નાર, તે નાઠી ઘરમા થકી, ભુમ માગતી બહાર ગણી બાહાર બહુ મેહની, માનવ જોતા જાત, તે નગરનો નરપતી નજે જાણી વાત કહે બાઈ તુ કયા રહે, શુ દુખ તારી દેહ, વીજોગ પર્યો પરણ્યા તણા, માચુ કાકાને તેહ કાષ્ટભક્ષને હુ માઉ, એટલુ માહારે કામ, બીજા નુ બોલુ નહી, કોય ન લેશો નામ, માહા ભગવ્યા સંકટ, ચાલી સરીતા તીર, એટલે જોવા ત્યાહા ગયો, પોતે વિક્રમ વીર

ચોપાઈ—પાતાનો પતી દીઠો દ્રષ્ટ, ગયુ મન થકી તો કષ્ટ, દીઠા પ્રીત બે જણની ઘણી, પુછયુ રાય કેરે તે ધણી કયાથી આવ્યા કુણજ ગામ, પ્રકાશ કર્યુ પોતાનુ નામ, રૂપ દેવાશી એહ, અધીક પ્રદીપ જે એહ કહ્યા પ્રતીજ્ઞા સાચી વચન, ઓળખીઓ અવનીપતી તરત, તેડયો ઘેર દેઇ બહુમાન, ખાન પાન મેવા પકવાન કરજાલને કરૂણા કીજીએ કાઈ હુકમ મુજને દીજીએ તાહરા નગરમા નીલી નાર, તેને તેડાવો આ દાર આણાવી સાહ પેટીને ગરથ, ઘેર બોલાવી સાર્યા અરથ, શીશ મુકી ખરવાહન કરી, બધા નગર માહે ફેરવી ઢંઢેરો ત્યા વીરસુજાણ, ત્રંબાટીઓ વ્યગેજાણ, પગલે પગલે કટકજ ચઢયુ, પગલું કમલાપુર માહે પડતુ લાગી રાટ આણીને ડરેપ, માહા માહે વળગ્યા જોધ, વઢતા દીન

વીત્યા છે ચાર. ગાડણ રાયે કર્યો વીચાર, આપણા ઉપર ત્રંબક વઢે, શેવાંકે સેન્યાએ ચઢે, ગયા ભાટ નીવારણ કાજ, ગદગે કુણ દીવસની લાજ તાહારા નગરમા માહારો ચોર, તેણે કામ કર્યું છે ઘોર, રતન પેટીને રતન દીકરી, તેનો ચોર લાવ્યો છેતરી, તેને કાહાડી આપો મને, તોતો જીવતો મુકુ તને

દોહરો—રાજા શુ જાણે નહી, ગન વીચારો જાણ, રતન મંજરી લાવીયો, વીક્રમવીર સુજાણ સુણતે આનંદ ઉપન્યો, શીતળ થઇ છે કાય, પરદક્ષણા દેઇને નમ્યો વિક્રમ કેરે પાય ધન હુ ધન એ દીકરી, ધન મારો અવતાર, હેતે આવો નગરમા, શોભો સહુ સંસાર દમલપુરનો રાજીયો, ગાડણ તેનુ નામ વરો બેટી એક માહરી, કરો અમારૂ કામ.

ચોપાઇ—એક પરણી તેની કન્યાય, પાછા ત્રંબાવટીએ જાય, રીત ભાત તે પરણ કરી, બીજી વાગતો કન્યા વરી હરખે વાગ્યા ઢોલ નીશાન, આવ્યો વીક્રમ વીરસુજાણ, કન્યા પેટી ડંડ રતન, લાવ્યો ઘેર કરી જતન, સ્ત્રીઓ ઉતારી મોહોલા પાસ, દેશ દમનીને દાખી આશ, વચન તમારૂ મસ્તક ધરૂ, હવે હુકમ દો તેવુ કરૂ, આપ્યા ત્રણ ડંડ તે દીશ, કોહો તે વાત ચડાવુ શીશ

દોહરો—કહે દમની કહુ તે કરો, આપ નગર ભૂપાલ, વીરભટ નામે વીપ્ર છે,તેને તેડી ધન આલ,બાળક પુત્રી તેહની તેનુ સગ્મ સરૂપ; ચરચા જોજ્યે તેહની, ભોળા થશો નહી ભુપ

ચોપાઇ—પ્રાત કાળ થયો જેટલે, વીરભટ તેડ્યો તેટલે; માન દીધુ રીઝીને રાય, કુમ કુમ ચંદન પુંજી પાય રતન થાળ તે આગળ ધરી, હેતે હેમની મોહોરો ભરી, ગાહારાજ હેતે લીજીએ, પતીતને પાવન કીજીએ લાગ્યુ બ્રાહ્મણને અદકુ દુખ, રાજા ઉપર મરડયુ મુખ; ભાઇ મારે શો એનો અરથ,રાજદ્વારમા જોઇએ ગરથ માસ રૂધીરનો ભુંડો આહાર, રાજપની થઇ ભારે માર,દસ ખાટકી કરે જેટલુ,દશ ચક્રીને ઘેર તેટલુ દશ ચક્રી કરે જે આપ, તેટલુ એક ગુણકાનુ પાપ દશ ગુણકા તણો અધ

જોઈ, એક નરપતીને ઘેર તેહ નહી કરીને નાશી ગયો, કોડી એક લેવા
ન ર રહ્યો, એમ કરતા પડી જેમ રાત, રાયે વિચાર્યું હૃદીયા સાથ
જોઉ ચરચા એના ઘર તણી, સમરથ છે એને ઘેર ઘણી. વાળ્યો કાછડો
ફેટો કશી, ચાલ્યો તે બ્રાહ્મણ ઘેર ધશી કોઇને વાત ન કહી તે રાય.
છાના વીર વીર બે વાય, અદ્રષ્ટ વિદ્યા મનમા ધરી, ઘર ચરચા જુવે તે
કરી ઘટિકા એ નીશા વિસ્તરી બ્રાહ્મણની પુત્રી નીશરી, સકળ કળા ગુણ
જોબન સાર, લક્ષણ બુધવતી છે બાળ તેની પાશે ડડળ એક તેની શો-
ભા વિવીધ વિવેક, નીકળી ઘર મેહેલી બારણે, રાય નીકળ્યો જોવા કારણે.
ચૌટે જઇને ઉભી રહી પ્રધાન પુત્રી તે સ્થાનક ગઇ, ત્રીજી તનયા વણી-
કજ તણી, તે સહુની શોભા છે ઘણી, ચોથીછે ક્ષત્રીની નાર થયા એ-
કઠા ટોળે ચાર, મળી સહુ વિચારજ કરે, અરાપગ ચૌટામા ફરે લીધાં
પાન ફોરળને આહાર, લીધા મેવા અપરમપાર, લીધો બાગથી પરણ્યા
તણો, લીધો ચુડો ચુંદડી ઘણી વસ્ત્ર તણો લીધો અંબાર, થયો મણુ
ઝાઝેરો ભાર, આપ માથે કોઈ નવ ધરે, તું લે તુ લે તું લેકરે લાવો
મજુરને આણે દીશ, આપે લઈ ઉપાડે શીશ એક આવી તેડવાને ગઇ
રહ્યો રાય મજુરો થઇ ભાર ઉપાડવાનુ છે મન, પેટ ભરી જમાડો અન,
ઉપાડ ગાસડી તુ આમ તણો, આપશુ અન સામટો ઘણો કંગાલ સરીખું
દીઠું રૂપ, નવ ઓળખાણો ભારે ભુપ પોતાના મનમા ચાલી જાય, ન
ગણે કાને લેખા માય, અહ્યા તુ રહુછે કુણ ગામ, તાહારૂ શુ કહુછે મહુ
નામ માટકો મજુરો નામ માહારૂ, કામ કરૂ નિત્યે તાહરૂ બોલ્યો બોલ
ગરીબ કંગાળ હમે સહુ લાગેછે વાહાલ, રાજાને શોર મેહ્યો ભાર, નિ-
કળ્યા નગર થકી તે બાહાર વેહેગા પરવત નદીને પાહાડ, જે દેખીને ધ-
રૂજે હાડ, ચાલે ચાલે ચતુરસુજાણ જ્યા હતુ ગાઘરવ મશાણ તેમા ગયા
આણી ઉલ્હાસ, જ્યા હરશિદ્ધ તણો પરગાદ, ભુત પ્રેતને વ્યંતર ઘણા,
ટોળા જક્ષ કીનર તે તણા, અનેક જોગણી આકાશે ભમે તે આવીને ચ-
રણે નમે, જઇ હરશીધની પુજા કરી. નીવેદ તણી તે થાળી ભરી, સંતુષ્ટ

કરીને અએ માત,પછે તેહને પુછી વાત, મન્યા એકઠા આપે ચાર કયાંગ આવ્યા છો આસે હાર ત્યારે બોલી ચારે જણી, પરણેછે સઇવર અમ તણી, પાતાળે વસે છે તેહ, કુમ કુમ વરણી તેની દેહ તેની આવી હરો ત્યા જાન, અમને દેશે ઝાઝા માન,કુમકુમવતી પરણે જેહને, અમે ચાર પરણુ તેહને. અમને જાવા આપો માગ આજ વર વરવાનો લાગ, ડંડ તણી ત્રણ રેખા કરો,સુખે તે સ્થાનક પરવરો માટકાતું બેશી રહે આહ, અમો આવશુ વાહાણામાહ, ત્યારે માટકો અડકુ રોય,મુજને મારી નાખે કોય હુંતો નહી જવા દઉ તુને,હતો ત્યાહા મુકી આવો મુને અનેક ચરીત્ર એ‌ાા બહુ કહ્યા, સર્વ ચાર તે મુંગીગા થયા એકકહે એને ગા છેડ, સુખે આપણી સાથે તેડ, ખાસે પેટ ભરીને ધાન, કહીશુ તે કરશે નિદાન, તે સ્થાનક માર્યો એક ડંડ, પડી ગુફા એક માહા પરચંડ પેહેલે સહુકે-વળગી હાથ, તેડયો માટકો પોતાને સાથ

દોહરો—નગર સમીપે જઇ રહ્યા, દીઠુ સરોવર નીર, નાહાવા કેરે કારણે, જઇ ઉભા તે તીર ડંડાસ્ત્ર ને ગાદડી, બીજા શુભ શણગાર, તે સોપ્યુ મજુરને ક્ષણ ન લાગી વાર. થઈ નગ્ન નાહવા ગયા, જળમા ઝાકમઝોળ, છાંટે નીર એકએકને. કરે આપ કલોલ સમર્યો વીર વૈતાળને પ્રતક્ષ પ્રગટ હોય, વસ્ત્ર ડંડ હરી ગયો, ખાર ન પ્રીછે કોય. વર આવ્યો તો પરણવા, તીલક કર્યુંતુ ભાલ તેને વીર હરી ગયો, જાનગાથી તતકાળ જળમા રહીને માગીયા, માટકા લાવ શણગાર, હાથ ખંખેરી ઉંહીયો.બોલ્યો મુખ ઉચાર, એતો કોઇક લેઈ ગયુ ન રહ્યુ મારે પાસ, હવે કહો તે હુ કરૂ, બોલો મુકી આશ પૂંઠ ભુંડા જા ગામમા,કુમકુમવતીને પાસ, બાહાર આવી ઉભા રહ્યા, થઇ ગોપી ઉપહાસ કર્યું જાણુ જઇ તેહને,મોકલાવ્યા શણગાર, થઇ પાચે ઘેર એકઠી, ક્ષણ ન લાગી વાર લગન વેળા તતપર થઇ, હુ જોતીતી વાટ, ભલે આવ્યા તમે આ તકે, થયો મન ઘોઘાટ લાવો વર ઉતાવળો. લગન વેગા જાય, વર તો કાંઇ જડે નહી આકુળ વ્યાકુળ થાય વિકરમરૂપ પોતે ધર્યું, ગયો આવી જયાહા જાન;

દીઠો સુંદર મહીપતી, દીધાં આઝા માન. હવડાં એ પરણાવીએ, રીત ભાત કરી પેર; પછે હાકી કાહાડશુ, કન્યા લેશું ઘેર

ચોપાઈ--પીઠી ચોળી રાય શરીર, પચરગ પેહેરાવ્યા ચીર; લગન તણી તો વેળા થઈ,બેસાર્યા ચોરીમા જઇ દીઠો વર શરદનો ચંદ્ર, દીઠો જેમ ઉગમતો ભાણ; જેવો વિકરમવીર સૂજાણ,હેત પ્રીત નારીને કરી, પાંચે કન્યા તે વર વરી, મગળ વરત્યા ખાધો કનસાર,સજન કહે જીત્યો સંસાર ગોત્રજ તણી જઇ પુજા કરી, વર જોઇ સહુની આખજ ઠરી.

દોહરો--રાજા કેહે તમે બોલીયા,પાળો તેહ વચન; હુ તે પેલો માટકો, આપોને ભોજન, મુને ભાડે મોકલ્યો, જે આવી છે જાન, તેને ઘેર જશો તમો શુ દોછો મુજ માન,હુતો સમજી આવીયો પેટ ભરવાને કાજ, શીખ દેતો અમો સચરૂ તમો કરોજી રાજ, સુણતે સહુ વીશમે થયુ; ન હોય માટકાનુ કામ, એતો ઉજેણપત ખરો વિકરમસેન તુજનામ પરદક્ષણા કરી પાચે નમ્યા,કીધા શાવ પુજન;અજાણે અધીપત વર્યો, સફળ થયા મુજ દન **ચોપાઇ**-ચીર હરી ગયો જેટલુ, તરતજ આપ્યુ તેટલુ,વિકરમે લાહા સાધી ગતા,નાહાની બેન એક તેનો હતી જાનવાળો ત્યા આણીયો, રાક આપ રૂદે જાણીયો, બીજી કન્યા પરણ્યો અનુપ,માન દેઇ બોલાવ્યો ભુપ ઓળખ્યો રૂડો તે રાજન, નગર હરખ પામ્યુ સહુ મન, ધન ભાગ્ય ધરતી તણુ, આવાગમન થયુ તમ તણુ કન્યા પચને લાવ્યા ડડ, કર્યુ કાગ ભારે પ્રચડ ઘેર આવ્યા ઉજેણી રાય, જઇ દમનીને લાગ્યો પાય, વળી કહો તે હુ આચરૂ, વચન તમારુ મુસ્તક ધરૂ **દોહરો**

કહે દમની સુણ રાયજી, જુઓ ઉજેણી ગામ, એકરૂદ્ધ વહેવારીઓ,ધનવત શેઠ છે નામ, ચગ્યા જુવો ગેર તેહને, જાગવજો શુભ પેર ત્યાથી કામ સઘળુ થશે, પછે બેશી રહો ગેર **ચોપાઇ**-સભા ભરીને બેઠો રાય, સૌ કોને પુછેછે ત્યાય, ધનાતશેઠ તે કોહેનુ નામ. વસે આપ ઉજેણી ગામ, એક વજીર કહેછે વાત એ નામે વસેછે માત. એકકહે નવ કરશો રીસ, ધનાતશેઠ તો છે દશ વીશ, બીજો એક કહયો વીચાર, માહારી

પાસે છે દસબાર નવનેરી ઉજેણી ગામ, ધનવંત શેઠ હજ રે નામ, નાત અડક કાઇ એંધાણ, શીછે પેર તેની પરમાણ સર્વે તણી વાતો સાભળી ના આવ્યો મનમાં એકે વળી; આવ્યો એક જણ પોતે પાસ, કરજોડીને કીધુ હાસ, માહારી પાસે ધનવંતો સાર, થયાં વરસ એકસોને બાર; વૃધા જરા જીરણ આવ્યો, ગાત્ર સ્થળ છે પાગળો દોહરો--ધન અલેખે તેહને પેટ નથી કાંઇ તન, શેવા કારણ ઇચ્છતો, પરણ્યા ઉપર મન તેને કુણ દે દીકરી, ધરડો વરવ કરૂપ, દીપક હાથે લેઇને, કોણ પડે જઇ કુપ. સોળ વરસની બેટડી શામકુવર છે નામ ભરજોબનમા ભામની, રેહે ઉજેણી ગામ. માહા સત્યવતી સાધવી સતી તણો અવતાર, વરત કુંવારે આચરૂ રૂપ તણો ભડાર માબાપ પરણાવા કરે, એહ ધરે નહી મન, ધરસુતર માડુ નહી, જોઉં નહી નર જન નિશ્ચ જન આવીને વીનવે, તોહે ધરે નહી કાન, શુ કરૂ હુ છુ જોવના નહી કર જાઉ રાન, નરનુ મુખ જોઉ નહી, નરશુ ન કરૂ પ્રોત, કુંવારી થઇને રહુ, રાચુ એની રીત પડીતે બહુ પ્રીછવી, વીખાણ કુરીને વેદ, શાસ્ત્ર વચન તમને કહુ, ખરી રીતે શો ભેદ ન્યાય શાસ્ત્ર એવુ કહે, કુવારી શીર પાપ, બાપણ માથે તેહને, સની તણો છે શ્રાપ કુવારી આગળા રહા મુકે પૃથ્વી પાય, બ્રહ્મહત્યા એક ડગ ભરે, નિત્ય પોકારે ન્યાત, ભકિત કરે ભરથારની; નીત નીત ગંગા સ્નાન, પરદ ક્ષણા પૃથ્વી તણી, ડગે ડગે ગૌદાન, શાસ્ત્ર નારીએ સાભળ્યુ, માહારે મન નહી ભોગ, વ્રદ્ધ પુરૂષ મુજને મળે, કીજે શુભ સજોગ, જોબન જીવીયુ સુખ કરયુ સઉ તાજ, તે વરી ધનવંત શેઠને શેવા કરવા કાજ ચરણ તલાસે તેહના પીએ તે ભોજન, ભકિત કરે ભલી ભાતશુ માનની નીરમળ મન અવીધા એકે નહી, સતી શીરોમણ સાર, દરશન કરવા કારણે, આવે લોક અપાર, આભુષણ આ દેશમા, દરશન દીવ્ય સરૂપ, એક ધનવંત નો એહ છે, માનો ભારે ભુપ, પોળને મોહોડે પીપળો, તેની રૂડી છાય, ત્રીજુ ઘર તો તે થકી તે ધનવંત તો ત્યાંય

ચોપાઇ--વારૂ કહી રાજા રહયો, તેનો બોલ રૂદેમા ધરયો, શાને જો

ઉં હું બધુ આમ, થાશે માહારૂ એથીકામ; રાજા ઉઠી બેઠા થયા, સહુ સહુને ઠેકાણે ગયા, રૂડો ઘેરનીશા જ્યાહરે, જોવા સજ થયો ત્યાહરે. વાજ્યો કાછડો ધાટડી ધણી, ચાલ્યો વીર મોગધર ભણી; સાભળ્યુ તુ ઘરનુ એંધાણુ, ત્યાહા જઈ બેઠો ચતુર સુજાણ બેઠો બારણે સ્થાનક કરી, વીપરીત વેશ પોતાનો ધરી; અદ્રષ્ટ વિદ્યા આપે હોય નવ દેખે તે માનવી કોય જેની કહાતી તેવી સતી, ચરચા જુએ પૃથ્વીપતી કરે ભરથારનો આપે સેસ, જેવો દયાળુ દેવો દેવ કથ કેરા ચાપેછે ચરણ પછે આપ પોહોડે છે ધરણુ, દીન બે ચારેક જોયુ રાય, ચિતમા લાવે છે ચરચાય, એક દીવસ જુવે જેટલે, કૌતક એક થયુ તેટલે, રાત મધ્ય ગઈછે ઘોર, એટલે એક ત્યાહા આવ્યો ચોર પાડી ખાતર પેઠો ઘર માહે, બળે દીપક જોતજ ત્યાહે, દીઠ જનડોને ફુટડા, તેવા સ્ત્રીની દ્રષ્ટે પડ્યો કકત ફેરો બાંધ્યો છે શીશ, સુંદર ગાતડી બાંધી દીસ, રૂડો કાછ પેહેર્યો છે પાય, જોબનવંત છે તેની કાય, જ્યાહા પોઢાડીતી ધરણે નાર, આવ્યો તસ્કર તેને દ્વાર તસ્કર તે નારીએ દીઠ, અમ્રતથી લાગ્યો તે મીઠ રામા રૂદેમા તે હામ, તતક્ષણ પ્રગટ્યો તેને કામ અગ્નિ થકી ગળે જેમ ઘૃત, ગળી નાર તસ્કરથી તરત વિચાર તેના મનમા થયો ભરથારે એણે મુજ ગયો, ભોગવ્યો નહી સપુરણ ભોગ નાત નહી સાધ્યો જોગ, કય ગ્માફ કયા ના આડરો એ ભરથારો જુદો પડ્યો એના ધડ્યો મન માહે ધાટ દીઠો તસ્કરનો બહુ ઠાઠ નીરખ્યુ રૂપ તે તસ્કર તણુ, હરખી નારી હઈડે ઘણુ, કયમ આવ્યોછે અડધી રાત, સાચી કહે તુ મુજને વાત, તસ્કર બોલ્યો વળી દીઠી નારી ચિતે ચડી, માહારે મનજે એટલો અર્થ, આવ્યો ચોરવા ઘરમાથી ગર્થ સાર સાટે આવ્યો આહા હુ, પુછેછે તો નાભળ તુ, પાડે બુમ કે બોલે વાણ. મારી ખડગ કાહાડુ તુજ પ્રાણ હોહુંગે—તરૂણી તસ્કરને કહે, તું પ્રીત અમશુ જોડ હુંતે ધન આપુ તને, પોહોચાડુ મન કોડ મુજશુ મન કરી રમો બોલત પહેલા આગ, નિત્યે દાહાડી આવજો જે ગમે તે માગ ત્યારે તસ્કર બોલીયો, માની સાભળ મરમ; દેખ કંથજ તાહરો, તે નહી માહા-

શો ધર્મ લોપુ લાજ નહી એહની, જે નવ દેખે દ્રષ્ટ, એ સાનીધ પુજશે રમુ, તો થાઉં હુ ભ્રષ્ટ ચોપાઇ.–કામની કહે કથ મારૂ હુ. ફરા ફરી શુ કેહેછે તુ, તસ્કર કહે મારો એહને, તો સંગ કરૂ તારી દેહને દીગણુ મુકી પસા તજે, અંગુઠો દીધો જઈ ગળે, પલક એકમા નીકળ્યો પ્રાણુ, જુવે વિકરમ વીર સુજાણુ હરખ ઉપન્યો એહુને ચીતે, સંગ કર્યો પછે તસ્કરતણો, તેને આપ્યુ અઢકુ ધન, ખામડત જેવા કહ્યા વચન નિત નિત તમે આવજો, સામગ્રી સહુ લાવજો ચોર કહાડી મુકયો બારણે, રહ્યો રાય જોવા કારણે દીઠો તે તસ્કર ને દ્રષ્ટ, મહીપતી મનમા પામ્યો કષ્ટ ખુની તસ્કર વીજો જાર, એને માર્યાનો વેહવાર મેહેલ્યુ ખડગ કરીને રીસ, છેદ્યુ તે તસ્કરનુ શીશ પડતા ચાસ નાખીતે હાર, સ્ત્રીએ ઉઘાડયા દ્વાર દીઠો બારણે તસ્કર પડયો, સ્ત્રીને મન અચરત અડયો દીઠી રાત અંધારી ઘોર, મારયો ચોકી વાળે ચોર, નારી મનથી મુકી મામ, મે તો કુડુ કીધુ કામ કથની હત્યા માથે લીધ, પાડી બુમ પછે તો સીધ આરે રાયના લોકજ ધાઓ, મારી જનારાને તો સાચો મલ્યા એકઠા લાખેક લોક શેક મારયો તે પામ્યો શોક, પ્રથવીપતે જોઈ છે પેર, આવ્યો રાય પોતાને ઘેર

દોહરો.–પ્રાત કાળ જ્યારે થયો, સ્ત્રીએ વીચાર્યું મન, દાન પાત્ર મગાવ્યા ઘણા, લુટાવી દીધુ ધન મેહેલ મેડીને માળીઆ, વળી જે કાંઇ દેહાર, કૃશ્નાર્પણ સરવે કર્યું અન વસ્ત્ર શણગાર ચાલ્યો દેશ એ નગરમા, કોમટ બાંધે દેશ, સતીથાયછે, સાધવી, જોબન બાળે વેશ. સતી થવાને નાસરી, સજ્યા સોળ સણગાર, ચોખા વેરે ચો દશા, અશ્વનીએ અસ્વાર વાજા વાજે અતી ઘણા, શરણાઇ ચેહેચાટ, જોવા નગર બધુ મલ્યુ, જશ કહે બારે ભાટ માગણ જાએ માગવા દક્ષણા લેવા દેવ, નમે લોક મહુ નગરના, બહુ કરે છે સેવ મજા દુખીયાને રાગીયા, ભુવનથી ધાય, નાહાના મોહોટા નગરમા જુવતી જોવા જાય, થાપા દે કુમ કુમ તણા ઉડે અબીલ ગુલાલ, જે જે બોલે મુખ થકી, બરી ફુલની થાળ કોને કહે, સુત આવશે, કોને આવશે ધન, કોને કહે જશ આવશે, એમ મનાવે

મન લોક મળીને આવીયા. જ્યાં બેઠા છે રાજ; સતી થાય છે સાધવી, હુકમ હો માહારાજ રાજા કહેછે કયા સતી, માહારૂ મન પરસન; છડી અસવારી આવશુ, કરવાને દરશન શુભ કામ સતી કરે, દેહે વેઠે દુખ; ક્ષીપ્રા તીરે આવશુ, જોવા તેનુ મુખ પ્રધાન ગયે સાભળી, કામ કર્યા છે તાજ; ગયા મસાણે મહીપતી, સતી જોવાને કાજ ગણીછે ત્યાહા મહુ મેદની થાય ઘણુ કલોલ, વાજા દેછે હુશથી, કરે છે કુમ કુમ રોળ. રાખ્યા મહુને વેગળા, રાય આવ્યા તે પાસ; પ્રણામ કરીને પ્રેમશુ. દીધી તેણે આશ રાજા કહે પાછા વળો, જાઓ તમારે ઘેર, ખાઓ પીઓ ખેલો જઈ, રમો જમો શુભ પેર. ચોપાઈ.—બગ કરી તે બોલી નાર. હુકમ આપ લાગે છે વાર માહારે કથને છેદું પડે, દેવ સતીને તેનો નડે રીઝતો પ્રસન થાઓ આપ, કાપુ તો દેઉ શ્રાપ રીઝુ તો ચાલે તુજ રાજ, કાપુ તો ગુમ હોયે તાજ. ડાહ્યાને શુ કહીએ કથી, હું સતી ઓળખતો નથી માટે લાગ તુ મારે પાગ, વરદાન જે ગમે તે માગ. દે હુકમ ખોટી થાઉંછુ, સ્વર્ગભુવન આપે જાઉંછુ પુષ્પ વેમાન ખોટી થાય છે, દેવ દરવા માહારૂ જાયછે સતવાદી માટે સાખીએ, નીકર હવડા ઊંચો નાખીએ કદાચ કોપ હૈડામા ધરૂ, તો તુજને હુ પ્રલે કરૂ સાભળીઓને સતીનો બોલ, દીકા ફુલ રાએ અતોલ દોહરો.—કહે વિક્રમ સાભળ સતી, જાણુ સઘળો મરમ, કાલની સમી સાજનો, જોઉંછુ તાહારૂ કરમ. ફોગટ ફુન કરે ઘણી, દેખે આખુ ગામ, જા તું મદીર તાહરે, રાખી મનની મામ આગુઠો દીધો ગળે, પ્રથમજ માર્યો કથ, પછે જાર વિધા રગી, તેજ દિગારો યત પછે તેને ધન આપીયુ, કાહાડી મુક્યો બાહાર, તેને મારી નાખીઓ, જાણ્યો તશ્કર જાર તે દીઠો તશ્કર પડયો, સાભળી જ્યારે ચોર નગમાથી જઈ છેદીયુ, ધનવત કેરૂ શીશ પછે ગાલ લુટાવીઓ, સતી બનાયુ નમ. ફેલ કરેછે તુ ઘણુ, દેખે સઘુ ગામ શીશ મુડણુ તાહરૂ કરૂ, ચુનો ચોપડુ ત્યાહ, ખરવાહન કરી ફેરવુ, બધા નગરજ માહ કાન નાક છેદાવુ, છેદુ પાચેથી હાથ, મારૂ માવે મોજડા, જો બોલે મુજ

સાથ. અધુરી ડટાવ્યુ બેટમા, પચ ધડાળી માર,જીભ કહ્યાનુ તાળવે, દેખે સહુ સંસાર માનની સગજી મન વિખે, સાચા સરવ એંધાણ,બાધુ એ સાથે બાકી કરૂ હશારથ હાણ

ચોપાઇ—ત્યારે વળતી બોલી સતી, માહારાજ સુણો મહીપતી,ફેર કર્યા તે જાણીયા, માહારા મનમા પરમાણીયા;સારી પેર જાણી મને,ફરા ફરી શુ કહીએ તને,કરવા દો મુજને એ કાજ, લોક દેખતા રાખો લાજ ઝાઝુ ડાહાપણ નવ કીજીએ, નારીનો અંત નવ લીજીએ,ઘેર ઘેર નારીછે એહ, તેમા રાખશો મા સદેહ, સર્વ શ્રષ્ટમા સરખી નાર,અંતર આણોમા લગાર, લાખે કોઇ એક નારી નરી, કરોડવાર શુ કહીએ ફરી,મસ્તક મા હારે ચરણે ધરો, માણસ દેખતા મોહાની કરો, સહુ સરખા તે કયમ કહેવાય, રાજા કહે કેમ સદેહ જાય નારી કહે પિછો તે પેર, જાઓ કુચી કદોયણને ઘેર, ત્યા સદેહ તાહારો ભાગશે, દાગ કરે પગે લાગશે રાએ તેનુ માન્યુ વચન, સ્ત્રીને મળવા દીધા તરત રાખ્યા તેહ નારીનો ભાર વળ્યો રાય આપે દરબાર રાખ્યો જસ સતી તે થઇ,મળા મેદનિ ઘેરગઇ, એમજ કરતા ગઇછે રાત રાગે વિચાર્યુ ઉઠ્યા સાથ કુચી કદોયણ રેહે જ્યા, ગયો એકલા રાજા ત્યા અદ્રષ્ટ વિધા આપ કરી, રહ્યો કુચીના ઘરમા ઠરી કુચીને મન અદ્ભુ જ્ઞાન, મહિપતને દીધા બહુમાન ધન ભાગ્ય અમારૂ આજ આવ્યાછો નરપત શા કાજ અદ્રષ્ટ વિધા મનમા ધરે, તેતો અરથ એકે નવ સરે; કપટ કાજ આવ્યાછો તમો,તે સરવે જાણુછુ અમો, રાજાએ બે જોડયા હાથ,બોલ્યો તે શાગાને સાથ, મોહોટી વિધા જે માહારી, તે કયમ દ્રષ્ટ પડી તાહારી,પૃથ્વીમા નવ પ્રોછે કોય, તેકારણ તુજમા કયમ હોય, કુચી કહે જાણ્યુ હુ પેર, જ્ઞાન ડંછે માહરે ઘેર.મુજ આગળ ચાલે નહિ ચોર, ભુત પ્રેત કરે નહીં જોર, ઘડી એકમાં ગયે ફરૂ, કામ ચીંતવ્યા કોડ કરૂ આવ્યાછો માહારે દરબાર, મોકલ્યા ધનવંત શાની નાર, પ્રથમ નારી નરને નમી, તસ્કર સાથે રંગે રમી પછી તેણીએ માર્ગો પતી, સવારે થાવા ગઇ સતી, તે કરિતક સઘળા તે લહ્યા, કામની

આગળ માડી કહ્યા સરખી નારી સર્વે કહી, ત્યાથી ચાનક તમને થઇ; તેણીએ પાવ્યુ જવા કાજ, મોકલ્યાછે મહીપત મહારાજ

દોહરો—ત્યારે રાજા બોલીયો.ખરી તમારી ખ્યાત,આગળથી તમે ઓળખી, વીગત કેરી વાત અદ્રસ્ય વીદ્યા કેમ ઓળખી, દીઠો મા-હારો દેહ, માન મન સાચુ કહો, પુછુ એ સદેહ, કહોયણ તવ ઉચરી, કહુ એક તુજને ગુ ર, તપાસુ ત્રણ લોકને એવી માહારીસુજ પ્રતાપ ડડ મુજ પામછે તે દુર્ગમ છે દેવ, તેણી જાણુ જશ છે મને, સદા કરૂછુ સેવ રાજા કહે તુ કે બની પ્રથમ સદેહ બાજ, સ્ત્રીઓ સરવ એકછે. તેની મોટી દાઝ દેખાંગે તે પારખુ માને માહારૂં મન,સદેહ ભાગો મા-હરો, આવ્યો આનંદન વચન માત પરીયા તણું આપો મુજને હાથ,દે-ખો તે દાગો ચડી ના ઉચરૂ તમ સાથ વચન દીધુ તે વીકરગે, કુચો કરશા આપ, જો કોંક કા ઉપરે, સ્ત્રી હત્યાદીક પાપ

ચોપાઇ-કુચી કાઢે માભગરે રાય,કરતક જો મુજ મદીરમાય,ઘ-રમા બેઠો ખાય પાન, એટલે ત્યાહા આવ્યો પરધાન,સાભળ કુચી મા-હારી વાત, આજ રાણીએ કાહાવી વાત, સ્ત્રી હત્યાદીક ખાધા સમ માટે મોહોલા જોઉ નહી ક્યાંમ, મજુસમા ઘાલ્યો તે ગમ, પરધાનને કીધો પ-સાય, આવો બેસો બે રહો કામ હોયતો મુજને કહો મહીપત કેરો મોહોલજ જ્યાદ, હવડા મુજને મોકલ ત્યાદ,ઢી રાણી જે વિકરમ તણી તેનુ પ્રીત માહારેછે ઘણી. જો સાનો નવપામુ લાગ મનુશ આગળથી ત્યાં માગ; મોકલ્યા તેડા ત્રરજ સાત. મેળવવાની કરને વાત

દોહરો—કહે કુચી મજુસપર, આપ અસ્વારી થાઓ, કરો પ્રહા-ર ત્રણ ડડના, મુખ મોહોલે જાઓ તાળુ દીધુ પેટીએ,પોતે રાજા પાસ; પ્રધાન બેઠો ઉપરે, મોહોલે મળવા આશ **ચોપાઇ**–ઉડી મજુસ તે પ્રીતે કરી, જઇ રાણીને મોહોલે ચઢી; મનમા શીષ દીધા બહુ માન, આસન

। તાપ હઇડાનો ગયો સફળ જન્મ અમારો થ
જોતીતી વાટ, આજ થકી ભાગ્યા ઉચાટ પ્રધાન રાણુ.
તેથી પ્રભાતજ થયો, વનીતા કહે વેહેલા આવજો, વધાઇ
હાવજો વજીર થઇ મગ્રુસે હરયો, પ્રહાર ડડનો ઉપર કરયો,
ન કુચીને ઘેર, નીરખી રાજા સહુ પેર, વાટ જોશે શ્રી
ય, એવું કહીને થયો વીદાય, નીકળ્યા નરપત ત્યાથી તેહ મન
ગ્યો સંદેહ. સતવાદી તે સાખી રહયો, પતી ઉતર કોતે નવ
કુચી કહે સાભગરે ગજ, સફળ થયા તહાગ મન કાજ પ્રતી
છે માહારે ઘેર, તુજને આપુ પ્રીતે પેર, બીજા ડડ જીતે જેહને, પ્ર
ડડ આપુ તેહને, ત્રત્યુ લોકમા શોભા જેહ, પંચડડમા વશી છે તેહ
હારે મન હતુ એક તરત તેમે તમને આપ્યુ તરત, સકળ દુખ દ
હના વામીઓ, પચડડ પુન્યે પામીયે। **દોહેરો.**-માનજ દીધા મહીપતે,
કહી કમનીને વાત, જીત્યો જશ પૃથ્વી તણો, વાધી છે જુગ ખ્યાત વા
ગ્યા જર જીર જીત ।।, ભારે હુતી ભીત, કરી નાખીને કકડા, આપે થયો
નીચીત અખીન રાજ તેણે કરયુ, અજીત રહયો નહી કોય, શક ચાલ્યો
છે શાસ્ત્રમા, જોતીષ લખીયો જોય પચડંડ પ્રતાપથી, થયુ ઇદ્રને જાણ,
કરામત બચા કહ્યની, પત્નયોએ પરમાણ, ઉગમત એકે નવ રહી, થયો
ઇદ્રવત તેહ, માનવ પણ કોઇ મહીપતી. થયો દેવ રૂપ દેહ દઇવત ઇંદ્રા-
સન તણુ, ઇંદ્ર તણુ આસન, મન રીઝીને મોકલ્યુ, ભુપતને ભોજન અ-
તરીક્ષ વિમાન ઉતરયુ, શુભ સભા મધ્ય સાર, પાછળ જડીત પુતળી,
પુરણ નીમને બાર સાક્ષાતકાર કચન તણું, જડયા રત્ન અમુલ્ય, અતુલ-
આકારજે તેહનો, જેવુ કમળનુ ફુલ ફનુ ગજ બત્રીસનુ, અતુલ્ય તેજ
અપાર, હાથ છેડે પુતળી, સણગાર સહીત તે સાર વાજા તેના હાથમા
વસ્ત્ર વીવેક એક શોભા કોણ કહી શકે, રાજસ રૂડા, પંચડંડ તેણુ

જડયા, પુઠળ શોભા પત્ર, સ્ફટીક મણી હીરે જડયુ,
મહા પુન્યથી પામીયો, દેવને દુર્લભ એહ, સ્વર્ગપુરીથી ઉત
સન તો તહ અધીપત આસન ભોગવ્યુ, બેઠો એ આસ
રાજા ગયો, મહીપત પોતે મન શાલીવાહન શક કર્યો, સ્વર્ગ ગ
પ્રથીમા આસન ગયુ, જેતુ રહુ રૂપ. કહે પુતળી ભોજ સુણ,
તે ગય, તેવા જો પરાક્રમ કરો, તો ધરો સીહાસન પાય વિક્ર
સાંભળો, આણીને મન ભાવ, વ્યાધી શોક પીડ નહી, સ્વપને ન
તાપ દરસીયા ડીઠા કરે, માહા કાળેશ્વર નાથ, ગાય શીખેને
નરસીંધ ઉપર હાથ પગમાત્યપર પ્રીતડી, સાહસીક ને સુન, દાતા ભ
ક્ત વસે, નીરગુણ જનને નુર ચરીત્ર એ ચીતમા ધરે, કરે પુન્ય મ
હાન, આ લોકે સુખ ભોગવે, પર લોકે જશ માન એવુ કહીને પુતળી
આપે ગઇ આકાશ, એહ કથા પુરણ થઇ. કહે કવી શામળદાસ શ્રોતા
વકતા સાંભળો, કહુ કહાતા કરતાક, શામળભટ કહે બોલજો જે
જે શ્રી રણછોડ

ઇતિ શ્રી પંચ ડંડની વારતા

સમાપ્ત.